

Arrest

nr. 239 094 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. WUYTS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 december 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 december 2019 om internationale bescherming. Op 7 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in 1993 in het dorp Jaghatou in de provincie Ghazni in Afghanistan. Toen u negen of tien jaar was, bent u samen met uw familie verhuisd naar Iran. In Iran bent u getrouwd met R. P. (...), zij verblijft samen met jullie zoon in Teheran in Iran. In Iran heeft u verschillende jobs gedaan. U heeft onder andere gewerkt als boer en als poetsman. U was in Iran betrokken bij een ongeval waarbij u verschillende breuken heeft opgelopen. In uw knie en uw kaak werd er platina geïmplant. U spreekt Dari, Farsi en een beetje Engels. Ongeveer twee jaar geleden heeft u Iran verlaten. U reisde met een smokkelaar via Turkije naar Griekenland. U verbleef ongeveer een jaar op Xios en vervolgens verbleef u in Athene in een opvangkamp. U heeft in Griekenland deelgenomen aan de asielprocedure, maar u verklaarde een negatieve beslissing te hebben gekregen. De situatie in Griekenland was niet goed voor vluchtelingen. U kon uw vrouw en kind niet laten overbrengen naar Griekenland, wat u deed besluiten om verder te reizen naar België. U reisde via Italië en Frankrijk naar België, waar op 8 december 2019 bent aangekomen. Op 9 december 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw aanvraag legde u een kopie van uw taskara en kopieën van medische documenten uit Iran neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw administratieve dossier blijkt dat u een beschermingsstatus heeft verkregen op 13 september 2019 in Griekenland (zie document Eurodac Marked Hit).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat er in Griekenland slecht voor vluchtelingen wordt gezorgd, uw medische situatie er niet goed was en dat u niet de mogelijkheid had om uw vrouw en kind uit Iran te laten overbrengen naar Griekenland (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 10). Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingen- of subsidiaire

beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Er moet worden gesteld dat u er het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet in slaagt aan te tonen dat u in een situatie van extreme materiële armoede was terechtgekomen of zal terechtkomen die u niet in staat stelt in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor u in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Er moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Griekenland blijkt dat u in Griekenland door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. U verbleef, na uw vertrek van het eiland naar Athene, in een opvangkamp. U kreeg in opvangkamp tweemaal per dag een maaltijd aangeboden, waarbij u 's middags extra eten meekreeg om 's avonds van te eten (CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de gebrekkige gezondheidszorg, kan nog worden opgemerkt dat u weldegelijk toegang had tot een dokter en de juiste medicatie heeft verkregen (CGVS, p. 9). Gevraagd of u heden medische problemen heeft, verklaarde u van niet (CGVS, p. 4).

Wat betreft uw verklaring dat u in Griekenland geen mogelijkheid had om gezinshereniging te realiseren, dient te worden opgemerkt dat u echter nooit de procedure tot gezinshereniging heeft opgestart in Griekenland, u heeft louter van enkele mensen gehoord dat dit niet mogelijk zou zijn (CGVS, p. 7, 10). Het gegeven dat Griekenland een beperkter recht tot familiehereniging zou kennen, maakt op zich echter geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw taskara heeft louter betrekking op uw identiteit, hetgeen heden niet ter discussie staat. De kopieën van de documenten over uw ongeval en de medische gevolgen daarvan in Iran, hebben evenmin betrekking op uw situatie in Griekenland.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en

uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Een eerste element van het CGVS is dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de situatie van verzoeker in Griekenland van die aard is dat zijn meest elementaire behoeften niet gegarandeerd zijn, zoals met name voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven.

Er dient volgens het CGVS daarnaast sprake te zijn van een systematisch onvermogen om steun en structuren aan te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Dit terwijl, volgens het CGVS, verzoeker gelet op zijn status als internationale bescherming recht zou hebben op allerlei voordelen en hulp van de Griekse staat.

De situatie in de praktijk toont echter aan dat dit allesbehalve het geval is!

Uit de rechtsleer en doctrine blijkt onomstotelijk dat de situatie in Griekenland voor personen die internationale bescherming genieten significant slechter is dan zij die dit aanvragen en voor wie de procedure nog lopende is.

Het is zo dat men tijdens de procedure internationale bescherming wel steun van de Griekse overheid krijgt, doch nadat men dit statuut van internationale bescherming verkrijgt, verdwijnt deze steun echter volledig en dit na een verloop van slechts zes maanden al.

Vanaf dat moment zijn de personen met internationale bescherming dan ook op zichzelf aangewezen zonder dat zij ook maar enige verdere hulp krijgen van de Griekse overheid.

Dit terwijl er overduidelijk sprake is van verregaande discriminatie en vreemdelingenhaat doorheen de Griekse maatschappij waarbij zowel op het vlak van werk als huisvesting stéeds de voorkeur wordt gegeven aan Grieken in plaats van vreemdelingen.

Hierbij is het belangrijk om te benadrukken dat personen die internationale bescherming krijgen ook niet meer in de vluchtelingenkampen mogen verblijven, wat in de praktijk impliceert dat zij dus geen plaats meer hebben om te leven.

Er dient te worden gewezen dat ook op de andere vlakken en basisrechten, zoals met name toegang tot medische hulp, voedsel, onderdak,... deze in de praktijk in Griekenland zo goed als onbestaande zijn voor vreemdelingen en met name voor diegene met de status van internationale bescherming hebben, zoals verzoeker.

Deze aangehaalde elementen komen ook duidelijk naar voor in de rechtsliteratuur:

"(...)

(Greek Council for Refugees, Country Report : Greece 2018 update, 2019, 185-190, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>)

"(...)

(Council of Europe, Greece should safeguard social rights for all and improve the reception and integration of migrants, 2018, <https://www.coe.int/en/web/commissioner/-greece-should-safeguard-social-rights-for-all-and-improve-the-reception-and-integration-of-migrants>)

"(...)"

(Council of Europe, Greece must urgently transfer asylum seekers from the Aegean islands and improve living conditions in reception facilities, 2019, <https://www.coe.int/en/web/commissioner/-greece-must-urgently-transfer-asylum-seekers-from-the-aegean-islands-and-improve-living-conditions-in-reception-facilities>)

"(...)"

(Directorate-General for Internal Policies Economic and Scientific Policy, Integration of Refugees in Greece, Hungary and Italy. Comparative Analysis, 2017, 50, 60, 84 [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/614194/IPOL_STU\(2017\)614194_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/614194/IPOL_STU(2017)614194_EN.pdf))

"(...)"

(European Website on Integration, Changes to refugee housing in Greece will help relocate asylum seekers, 2019, <https://ec.europa.eu/migrant-integration/news/changes-to-refugee-housing-in-greece-will-help-relocate-asylum-seekers>)

"(...)"

(Refugee.info, Greece plans to phase out cash and housing for recognized refugees, 2019, <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash/>)

"(...)"

(FreeMovement, Greece is not safe for asylum seekers and refugees to be sent back to, 2019, <https://www.freemovement.org.uk/returns-to-greece/>)

"(...)"

(Refugee Support Aegean. Legal Note: Rights and effective protection exist only on paper, 2017, <https://rsaegean.org/en/legal-note-rights-and-effective-protection-exist-only-on-paper/>)

"(...)"

(Refugee Support Aegean. Returned recognized refugees face a dead-end in Greece, 2019, <https://rsaegean.org/en/returned-recognized-refugees-face-a-dead-end-in-greece/#healthcare>)

"(...)"

(Greek Council for Refugees, Health Care, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece/reception-conditions/health-care>)

"(...)"

(Refugee Support Aegean, Returned recognized refugees face a dead-end in Greece, 2019, <https://rsaegean.org/en/returned-recognized-refugees-face-a-dead-end-in-greece/#healthcare>)

"(...)"

(Médecins Sans Frontières, Greece denies healthcare to seriously ill refugee children on Lesbos, 2020, <https://www.msf.org/greece-denies-healthcare-seriously-ill-refugee-children-lesbos>)

"(...)"

(The Guardian, Greece urged to move 140 children from Lesbos refugee camp, 2020, <https://www.theguardian.com/world/2020/jan/23/greece-urged-to-move-140-ill-children-from-lesbos-refugee-camp>)

(...)

(EUObserver, Greece closing its migrant camps: what will impact be?, 2020, <https://euobserver.com/migration/147227>)

"(...)

(Time, UN calls for 'Emergency Measures' to improve conditions in Greek refugee camps, amid overcrowding and risk of disease outbreaks, 2020, <https://time.com/5781936/lesbosgreece-refugee-camps-dangerous/>)

Het is dan ook niet mogelijk voor verzoeker om een bestaan uit te kunnen bouwen in Griekenland via het statuut van internationale bescherming.

In het verleden waren personen die het statuut van internationale bescherming in de praktijk genoodzaakt om te blijven wonen in de vluchtelingenkampen dewelke voorzien zijn voor personen in afwachting van hun procedure internationale bescherming teneinde te kunnen overleven en toch een dak boven hun hoofd te hebben.

Doch zoals in de literatuur hierboven aangegeven staat is dit alles vandaag de dag ook zelfs niet meer mogelijk waardoor verzoeker, indien hij dient terug te keren, zelfs geen dak meer boven zijn hoofd zal hebben!

Het is dan ook onmogelijk om werk of huisvesting te vinden en heden krijgt verzoeker ook geen enkele financiële steun of hulp meer in Griekenland waardoor hij bij zijn terugkeer noodzakelijk dakloos is en op straat zal dienen te leven samen met zijn gezin.

Personen met een statuut van internationale bescherming hebben in Griekenland dan ook geen enkele toegang in de praktijk tot huisvesting, sociale zekerheid, arbeidsmarkt,...

Dit betreft duidelijk een discriminatie tussen personen die een procedure lopende hebben betreffende internationale bescherming enerzijds en zij die deze internationale bescherming hebben ontvangen anderzijds!

Hier is geen enkele rechtvaardiging voor en de eenvoudige implicatie van het CG VS dat Griekenland volgens Europa wetgeving aan bepaalde minimumnormen dient te voorzien klopt helemaal niet met de praktijk.

Daar waar immers de Grieken nog wel recht hebben op financiële steun, hulp, sociale huisvesting,... is dit niet het geval voor erkende vluchtelingen!

Daarnaast heeft het CGVS ook nagelaten om hieromtrent enige garanties te verkrijgen van Griekenland over de vraag of verzoeker al dan niet gerechtigd is op enige steun.

Uit de aangehaalde literatuur blijkt duidelijk dat de situatie in Griekenland de laatste jaren ook sterk verslechterd is en er opnieuw duidelijk sprake is van structurele tekortkomingen ten aanzien van personen die de internationale bescherming hebben verkregen!

Het CGVS dient immers minstens een individueel onderzoek te voeren naar de toestand van personen met internationale bescherming in Griekenland, dat echter niet gebeurd is.

Dit blijkt onomstotelijk uit het feit dat nergens in de kwestieuze beslissing verwezen wordt naar de huidige toestand waarbij personen met internationale bescherming zelfs niet meer in de kampen terecht kunnen en zij na enige maanden géén enkel recht meer hebben op adequate en/of noodzakelijke hulp.

Dit argument van het CGVS kan niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

2. In dit alles dient ook te worden benadrukt dat er sprake is van een ernstige vorm van racisme en discriminatie in de Griekse samenleving ten opzichte van vreemdelingen, zoals ook herhaaldelijk in huidige beroep en het gehoor van verzoeker aan bod is gekomen.

Verweerder heeft echter nagelaten om hieromtrent enig daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de situatie in de praktijk.

Uit de praktijk en de literatuur blijkt dit immers zeer duidelijk en de ernst hiervan wordt ook bevestigd in de actuele gegevens hieromtrent van belangrijke en toonaangevende organisaties in deze materies zoals UNHCR, Amnesty International,....:

"(...)"

(UNHCR, Refugees in Greece still exposed to racist violence, 2019, <https://www.unhcr.org/gr/en/11282-refugees-in-greece-still-exposed-to-racist-violence.html>)

"(...)"

(UNHCR, Greece as a country of Asylum, 2014, 35-37, <https://www.refworld.org/pdfid/54cb3af34.pdf>)

"(...)"

(Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Greece, 2018, <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5a9938f74&skip=0&query=asylum%20racism&coi=GR&searchin=fulltext&soit=date>)

"(...)"

(InfoMigrants, Greece 's Council for Refugees accuses police of human rights violations, 2018. <https://www.infomigrants.net/en/post/7728/greece-s-council-for-refugees-accuses-police-of-human-rights-violations>)

"(...)"

(Amnesty International, Police Violence in Greece. Not just 'isolated incidents', 2012, 49, <https://www.refworld.org/pdfid/4ff53e842.pdf>)

"(...)"

(World Organisation Against Torture, Greece: No End in Sight: The Mistreatment of Asylum Seekers in Greece. 2019. <https://www.omct.org/monitoring-protection-mechanisms/reports-and-publications/greece/2019/08/d25483/>)

Er kan dan ook niet getwijfeld worden aan het feit dat racisme en discriminatie zeer grote problemen zijn in Griekenland.

De Griekse autoriteiten, waaronder de politie, maakt ook duidelijk een deel uit van dit probleem en verzoeker kan dan ook duidelijk geen beroep doen op de Griekse autoriteiten of ordediensten.

Verzoeker wordt aldus blootgesteld aan een onmenselijke situatie hieromtrent, zoals blijkt uit alle voorgaanden, en kan géén effectief of efficiënt beroep doen op de Griekse autoriteiten.

Het is dan ook duidelijk dat de bescherming van personen met internationale bescherming in Griekenland niet effectief of reëel is.

Dit argument van het CG VS kan niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

3. Een ander argument van het CGVS is dat gezinshereniging wel degelijk mogelijk is in Griekenland, hetzij sterk beperkt, doch dat met dit argument van verzoeker geen rekening kan worden gehouden omdat hij dit niet zou hebben aangevraagd.

Deze redenering van het CGVS kan echter niet gevolgd worden.

Het is immers duidelijk dat vluchtelingen eerst en vooral kwetsbare personen zijn en dat de steun van hun familie dan ook zeer belangrijk is.

Daarnaast is het recht op gezinsleven een zeer duidelijk element uit het EHRM waarbij gesteld wordt dat eenieder recht heeft op een gezinsleven, waaronder ook personen met internationale bescherming, en dus wel degelijk van toepassing is op huidige casus.

Indien dit niet mogelijk is in Griekenland, dan impliceert dit immers dat de mensenrechten van verzoeker geschonden zijn en hij niet kan worden teruggestuurd naar Griekenland.

Wanneer dan ook wordt gekeken naar het effectieve systeem van de gezinshereniging in de praktijk Griekenland staat het buiten kijf dat het in de praktijk zo goed als onmogelijk is om hieraan tegemoet te komen.

Gelet op het feit dat verzoeker aan deze verregaande voorwaarden niet voldoet, die in de praktijk voor vluchtelingen onmogelijk zijn om te verkrijgen, kan hij zelfs geen rechtsgeldige aanvraag doen tot gezinshereniging!

Het systeem is zo opgesteld dat het voor personen met internationale bescherming onmogelijk is in de praktijk om hieraan te voldoen en dit blijkt ook afdoende uit de literatuur:

"(...)"

(Greek Council for Refugees, Criteria and conditions Greece, 2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece/content-international-protection/family-reunification/criteria-and-conditions>)

"(...)"

(Commissioner for Human Rights, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 2018, 12, <https://rm.coe.int/report-on-the-visit-to-greece-from-25-to-29-june-2018-by-dunjamijatov/16808ea5bd>)

(...)

(Act: onaid, Separated. The challenges of relocation and family reunification for refugees arriving in Greece, 2019, 18, https://www.meltingpot.org/IMG/pdf/relocation_report_aa_eng_final-low_page-by-page.pdf)

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker niet aan gezinshereniging kan doen in Griekenland.

De hierbij horende eisen zoals met name vast werk, woning, verblijfsrecht,... zijn, zoals hiervoor reeds uitvoerig toegelicht, onmogelijk te verkrijgen voor personen met internationale bescherming waardoor zij hier de facto van worden uitgesloten.

Hierdoor kan verzoeker er niet voor zorgen dat hij met zijn gezin hereniging wordt, wat nochtans een duidelijk omschreven basis mensenrecht is.

Het is dan ook duidelijk dat de bescherming van personen met internationale bescherming in Griekenland niet effectief of reëel is.

Het CGVS diende dan ook na te gaan of de methode van gezinshereniging in Griekenland in de praktijk wel effectief en reëel is.

De eenvoudige redenering dat dit niet onderzocht dient te worden omdat verzoeker dit niet heeft aangevraagd in Griekenland, waarbij dient te worden benadrukt dat verzoeker dit ook niet kan aanvragen omdat hij niet aan de voorwaarden voldoet, kan niet worden gevolgd.

Dit argument van het CG VS kan niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

4. Tenslotte wenst verzoeker nog te verwijzen naar recente rechtsleer hieromtrent.

Er zijn immers meerdere actuele vonnissen van toonaangevende rechtbanken die hebben gesteld dat het statuut omtrent internationale bescherming in Griekenland geen effectief statuut is!

Het gaat hierbij om dossiers met een gelijklopende problematiek als die in huidig dossier van verzoeker.

Zo heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog recent in zijn arrest van 18 oktober 2018, gekend onder X gesteld dat het statuut omtrent internationale bescherming in Griekenland niet zomaar als afdoende kan worden beschouwd (stuk 4).

In een ander gelijkaardig dossier heeft het Duitse Grondwettelijk Hof ook nog gesteld in zijn arrest dd. 31 juli 2018 dat het statuut omtrent internationale bescherming in Griekenland niet als effectief kan worden beschouwd (stuk 5).

Daarnaast blijkt uit de recente literatuur, zoals hierboven uitvoerig aangehaald, dat deze situatie in Griekenland de laatste jaren niet is verbeterd, doch integendeel nog zelfs is verergerd!

Het is dan ook duidelijk dat het statuut omtrent internationale bescherming in Griekenland niet afdoende of reëel is in de praktijk.

De argumenten van het CGVS hieromtrent kunnen dan ook niet weerhouden worden.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

5. Conclusie

Het is dan ook duidelijk dat de situatie in Griekenland voor personen met een statuut omtrent internationale bescherming, zoals verzoeker, onaangepast is.

Zij zijn het slachtoffer van verregaande discriminaties doorheen de samenleving en de belangrijkste basisrechten van deze personen worden niet voorzien zoals onderdak, voedsel, medische zorgen,...

Er kan geen twijfel over zijn dat het statuut van internationale bescherming in Griekenland niet effectief of reëel is.

Verwerende partij heeft ook nagelaten om de praktijk in Griekenland hieromtrent na te gaan en om enige garanties te verkrijgen van Griekenland bij een terugkeer van verzoeker.

Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat bij een terugkeer verzoeker zal blootgesteld worden aan een inhumane situatie, wat ook bevestigd wordt door de doctrine en rechtspraak.

De miskennis van deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 3) en een arrest van 31 juli 2018 van het Duitse Bundesverfassungsgericht (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een schrijven van Danish Refugee Council (hierna: DRC) van 20 maart 2020 inzake zijn situatie (stuk 1), een medisch attest van 12 maart 2020 (stuk 2) en een psychologisch attest van 21 april 2020 (stuk 3) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het Verdrag van Genève en artikel 19 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze deze bepalingen *in casu* geschonden kunnen zijn, nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

2.3.1.2. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming uitspraak wordt gedaan (cf. RvS 30 september 2008, nr. X; RvS 12 maart 2008, nr. X).

2.3.1.3. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-gegrond.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat beoordeeld kan worden of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit het administratief dossier blijkt dat hij een beschermingsstatuut heeft verkregen op 13 september 2019 in Griekenland, (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van

redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw administratieve dossier blijkt dat u een beschermingsstatus heeft verkregen op 13 september 2019 in Griekenland (zie document Eurodac Marked Hit).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer erkend zou zijn als vluchteling in Griekenland. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoonst dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *‘Ibrahim e.a.’*, overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonst dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd: *“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat er in Griekenland slecht voor vluchtelingen wordt gezorgd, uw medische situatie er niet goed was en dat u niet de mogelijkheid had om uw vrouw en kind uit Iran te laten overbrengen naar Griekenland (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 10). Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.*

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Er moet worden gesteld dat u er het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet in slaagt aan te tonen dat u in een situatie van extreme materiële armoede was terechtgekomen of zal terechtkomen die u niet in staat stelt in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor u in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Er moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Griekenland blijkt dat u in Griekenland door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. U verbleef, na uw vertrek van het eiland naar Athene, in een opvangkamp. U kreeg in opvangkamp tweemaal per dag een maaltijd aangeboden, waarbij u 's middags extra eten meekreeg om 's avonds van te eten (CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de gebrekkige gezondheidszorg, kan nog worden opgemerkt dat u weldegelijk toegang had tot een dokter en de juiste medicatie heeft verkregen (CGVS, p. 9). Gevraagd of u heden medische problemen heeft, verklaarde u van niet (CGVS, p. 4).

Wat betreft uw verklaring dat u in Griekenland geen mogelijkheid had om gezinshereniging te realiseren, dient te worden opgemerkt dat u echter nooit de procedure tot gezinshereniging heeft opgestart in Griekenland, u heeft louter van enkele mensen gehoord dat dit niet mogelijk zou zijn (CGVS, p. 7, 10). Het gegeven dat Griekenland een beperkter recht tot familiehereniging zou kennen, maakt op zich echter geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw taskara heeft louter betrekking op uw identiteit, hetgeen heden niet ter discussie staat. De kopieën van de documenten over uw ongeval en de medische gevolgen daarvan in Iran, hebben evenmin betrekking op uw situatie in Griekenland."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel aanvoert dat uit de rechtsleer en doctrine onomstotelijk blijkt dat de situatie in Griekenland voor personen die internationale bescherming genieten significant slechter is dan voor zij die dit aanvragen en voor wie de procedure nog lopende is, nu de steun die men tijdens de procedure krijgt van de Griekse overheid na een verloop van slechts zes maanden na het verkrijgen van het statuut van internationale bescherming al volledig verdwijnt zodat men vanaf dat moment op zichzelf aangewezen is zonder ook maar enige verdere hulp te krijgen van de Griekse overheid, stelt de Raad vast dat verzoeker in Griekenland nooit geconfronteerd werd met enige moeilijkheden op het vlak van medische hulp, voedsel of onderdak. Verzoeker, die op 13 september 2019 in Griekenland een beschermingsstatus had bekomen, is nog voor de zes maanden na het verkrijgen van zijn statuut uit Griekenland vertrokken. Uit niets blijkt dat hij na het bekomen van zijn status toereikende inspanningen geleverd heeft om in Griekenland een leven op te bouwen. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker geld ontving van zijn familie in Iran als hij dat nodig had (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 11). Verzoeker maakt met zijn louter hypothetisch betoog dan ook niet aannemelijk dat hij in Griekenland onmogelijk een bestaan kan uitbouwen en dat hij er in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen. De algemene informatie die verzoeker citeert in het eerste middelonderdeel volstaat niet om vast te stellen dat verzoeker in Griekenland persoonlijk zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hoewel dit voor sommige personen die in Griekenland internationale bescherming hebben bekomen het geval kan zijn, blijkt uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden gedurende zijn verblijf in Griekenland niet dat zulks ook voor hem zo zal zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat er voor hem wel degelijk een individueel onderzoek is verricht. De Raad wijst er ten slotte nog op dat het ook aan verzoeker toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij bescherming heeft bekomen, door onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat verzoeker hiertoe enige inspanning heeft geleverd.

Waar verzoeker in het tweede middelonderdeel benadrukt dat er in de Griekse samenleving sprake is van een ernstige vorm van racisme en discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hiernaar enig daadwerkelijk onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige vorm van racisme of discriminatie die hij aldaar gedurende de verschillende jaren die hij er verbleef zou hebben meegemaakt. In tegendeel, verzoeker verklaarde dat hij in Griekenland geen specifieke problemen heeft gekend met de mensen aldaar (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hij kan de commissaris-generaal dan ook niet dienstig verwijten daarnaar geen verder onderzoek te hebben verricht. Ook in het verzoekschrift reikt verzoeker overigens niet één concrete persoonlijke ervaring met betrekking tot racisme of discriminatie aan, doch beperkt hij zich tot het citeren van algemene informatie daarover.

Waar verzoeker in het derde middelonderdeel voorhoudt dat het voor hem onmogelijk is om zich in Griekenland met zijn familie te herenigen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij reikt in het verzoekschrift weliswaar algemene informatie aan over de voorwaarden die daartoe vervuld moeten zijn, doch toont niet aan dat het voor hem (zo goed als) onmogelijk is om deze voorwaarden te vervullen. De Raad wijst er hierbij nogmaals op dat het ook aan verzoeker toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij bescherming heeft bekomen, door onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Te dezen stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker in Griekenland zelfs geen poging heeft ondernomen om een aanvraag in te dienen om gezinshereniging te bekomen. Waar verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een schrijven voegt van DRC van 20 maart 2020 waaruit zou blijken dat het voor personen die in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus genieten onmogelijk is om aan gezinshereniging te doen, wijst de Raad er vooreerst op dat DRC een Deense NGO is en geen officiële Griekse instantie. Bovendien toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het gegeven dat Griekenland een beperkter recht tot familiehereniging zou kennen, en gezinshereniging zelfs onmogelijk maakt voor begunstigten van het subsidiaire beschermingsstatuut, een structurele of fundamentele tekortkoming betreft of een tekortkoming die bepaalde groepen van personen raakt, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Waar verzoeker in het vierde middelonderdeel nog verwijst naar rechtspraak van de Raad en het Duitse Grondwettelijk Hof, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een attest bijbrengt van het ziekenhuis waaruit zou blijken dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland door de politie werd geslagen en daarbij zijn schouder brak, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker hiervan noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enig gewag heeft gemaakt. Dat verzoeker dit incident met de politie thans voor het eerst in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aanhaalt, is allerm minst ernstig en strookt niet met de op hem rustende medewerkingsplicht. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen. Bovendien kan uit het voorgelegde medisch attest hoegenaamd niet blijken wat de omstandigheden waren waarin verzoeker de fractuur heeft opgelopen. Evenmin toont verzoeker aan dat hij hiervoor in Griekenland om medische verzorging heeft gevraagd en dat deze hem werd geweigerd.

Waar verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een psychologisch attest voegt waaruit zou blijken dat hij sinds januari 2020 wordt opgevolgd en dat hij het psychisch zeer moeilijk heeft, wijst de Raad erop dat in dit attest gewag wordt gemaakt van "*vermoedelijke posttraumatische stressklachten en depressieve klachten*" en dat verzoeker zelf "*slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen, langdurige negatieve stress en een algemeen owel gevoel*" rapporteerde. Hieruit kan geen bijzondere kwetsbaarheid blijken waardoor verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Voorts benadrukt de Raad dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze problematiek is een exclusieve bevoegdheid van de DVZ, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of verzoeker zijn medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het EVRM. In het kader van deze procedure kan dan worden onderzocht wat de gezondheidstoestand is van verzoeker en in welke mate eventuele adequate behandeling in Griekenland nodig is en beschikbaar is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari en het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN